

Kendimi
Her
Şaşırtırım
Zaten

Elvan Sayar

BİR

Rafların arasında durmuş, ne alacağımı hatırlamaya çalışıyordum.

Tam ofisten çıkarken arayan annem, yarın yapacağı “gün” için bir şey istemişti. Ben de markete gelene kadar çoktan unuttum. Eğer o çok önemli şeyi -ki bunu iki kere belirtmişti- almazsam da sonsuza dek susmazdı. Arayıp ne istediğini soracaktım ama servisten inerken telefonumun şarjı bitmişti; her zamanki gibi tam lazım olacağı zamanda.

Bütün günün yorgunluğuna annemin angaryası da eklenince başımın ağrısı sinsice artmaya başladı. Markette karşılaştığım Serap da bu konuda çok faydalı oluyordu doğrusu. Nefes almadan konuştuğu için kendimi bile unutmak üzereydim.

Bütün gün evde oturan birinin anlatacak bu kadar çok şeyi nereden bulduğunu merak ediyordum. Gerçi Serap konu bulmakta hiç zorlanmazdı. Saçının rengini değiştirmekten, manikürçüsünün aile problemlerinden, mahalle dedikodularından saatlerce bahsedebilirdi.

Bir ara kayboldu. Tam işkence bitti diye seviniyordum ki, konservelerin önünde karşıma çıkıverdi yine. Aşırı makyajı ve özenle alınıp boyanmış kaşlarıyla beni hipnotize etmeye çalışıyordu sanırım.

Etili dudaklarını büzerek, günün en anlamlı sorusunu soruverdi.
“Ee, Harun nasıl?”

Üç gündür görmediğim adamın nasıl olduğunu tabii ki bilemezdim. “İyi” diye geçiştirmeye çalıştım.

Ancak Serap’ta geçiştirecek göz yoktu.

“Sahi kaç sene oldu sizin nişanlılık? Dört mü, beş mi?”

“Beşi bitirip altısına giriyor ablası” diye içimden söylendim. Ondan önce evleneceğim için sırf gıcıklığına yaptığını biliyordum.

Omuz silktim, “Öyle bir şey.” Sinirlenmeyecek, mümkünse iyi akşamlar dileyip yanından gidecektim.

Serap konuyu uzatmaya devam etti.

“Ayol millet o kadar senede evlenip çocuk yapıyor, üstüne bir de boşanıyor.”

Tespitini vurgulamak için de bir kahkaha atmayı ihmal etmedi.

“Seni çok fena bozardım ama başımın ağrısına şükret” dedim içimden.

Ondan kaçmaya çalıştıkça, dibimden ayrılmıyordu Serap. Neyse ki bu sefer konuyu değiştirmişti. Yeni hedefiyse, sokağın başındaki eve bir ay önce taşınan bekâr adamdı. Adamın meziyetlerini bir bir sıralarken, ben de sepetimi renkli makyaj pamuğu gibi gereksiz şeylerle doldurmaya devam ediyordum.

“Durmuş Efendi söyledi, eşyalarının hepsi yeniymiş. Hele bir deri kanepesi varmış ki üç adam zor taşımış yukarı...”

Cevap vermezsem sıkılıp gider diye yorum yapmadım ama Serap sıkılacak gibi değildi.

“Koliler dolusu kitap taşımış adamlar. Televizyonu bile yokmuş, sadece kocaman bir müzik seti varmış. Ayol televizyon izlemeyen insan olur mu hiç?”

Serap, Durmuş Efendi’nin tekmilli raporunu aktarırken annemin istediği şey deterjan mıydı yoksa lavabo açıcı mıydı ikilemini yaşıyordum hâlâ.

İçimden, “ne olur sus artık” derken, sesi kulaklarımda çınladı yine.

“Her hafta araba değiştiriyormuş biliyor musun? Durmuş Efendi ‘Adam kara para falan akıyor herhalde’ dedi, hatta mafya bile olabilirmiş. Bir de huysuzmuş ki, sorma.”

Konuşmamam gerekirdi ama kendimi tutamadım.

“Kütüğü nereye kayıtlıymış?”

“Kütük derken?”

Gözlerini şaşkınlıkla açan Serap’la aynı yaşta olduğumuza inanamıyordum. Fiziksel yaşı otuz üç olan bu ev kızının zekâ yaşı beşle yedi arasında gidip geliyordu.

“Yani nüfusu nereye kayıtlıymış?”

Dudak büktü, “Bilmiyorum ki. Karşı tarafta bir yerde oturuyormuş galiba.”

“Durmuş Efendi’yi esefle kınıyorum. Adamın eşyalarının ayrıntılı listesini çıkarıyor ama nereli olduğunu öğrenemiyor. Eski performansı hiç kalmamış, yazık!”

Kapıcılarla dedikodu yapacak kadar vahim durumda olan Serap’a acıyordum. Fakat benim hâlim daha ciddi idi. Eğer annemin siparişini bir an önce hatırlayamazsam Serap’a daha fazla maruz kalacaktım, bu da, akşamın bu saatinde en son istediğim şeydi.

Birden kolumdan tutup sarstı beni.

“Ay! İşte orada.”

“Kim? Durmuş Efendi mi?”

“Hayır Aylin, řu yeni taşınan adam. Sütlerin orada.”

Serap’ın dizlerini titreten adam, ilgiyle süt kutularını inceliyordu.

“Kendine de iyi bakıyormuş, aferin ona” dedim ilgisizce.

O sırada kurbağa şeklindeki açacağı sepetimdeki yığının içine atmakla meşgul olduğum için konuyla pek ilgilenmedim. Ama Serap garip sesler çıkararak tırnaklarını koluma geçirince, adama alıcı gözle bakmak zorunda kaldım.

Serap’ın söylediği kadar hoş değildi, hele yakışıklı hiç değildi. Hatta inanılmaz derecede sinir bozucu bir havası vardı. Bir kere boyu fazla uzundu, kaşları çatıktı, burnu da büyük ve yamuktu, ince dudaklarının kenarında da çizgiler vardı.

Gözlerinin rengini anlamaya çalışırken aniden başını kaldırıp bana baktı. Serap'ın sayesinde meraklı mahalle sakini durumuna düştüğüm için kendimi tebrik ettim. Ama öyle bir göz rengi daha önce hiç görmemiştim sanırım. Gri mi, mavi mi karar veremiyordum.

Beğendiği sütü alıp elmalara doğru yönelen adamın arkasından iç çeken Serap, "Ay ne hoş adam" diye inledi.

"Neresi hoş Allah aşkına, düz bir adam işte."

"Ay öyle deme Aylin, adamdaki karizmaya baksana."

Ona göre bekâr ve zengin her erkek yakışıklıydı; hele biraz da eli yüzü düzgünse mükemmel bir koca adayıydı.

"Sen öyle diyorsan."

Serap'ı hayalleriyle baş başa bırakmaya karar vermiştim fakat o yılmadı.

"Gidip konuşsak mı acaba?"

"Saçmalama Serap, rahat bırak adamı."

"Niye canım? Senin ağzın iyi laf yapar. Böyle adamlarla konuşmaya alışkınsın. Gidip bir merhaba desen, hayırlı olsun desen..."

"Ben konsomatris miyim Serap? Müşteri ilişkilerinde çalışıyorum diye elin adamıyla gevezelik edecek hâlim yok. Çok istiyorsan sen gidip 'merhaba' de, 'hayırlı olsun' de!"

Elimdeki un paketini kafasına atmamak için zor tuttum kendimi.

Benden yüz bulamayınca, elma seçen adamın arkasından hayranlıkla bakıp peşimden seğirtti.

"Annem dedi ki, yeni taşınan komşuya yemek götürmek âdet-tendir, biz de zeytinyağlı sarma götürelim. 'Ne biçim bir mahalle-ye taşındım' demesin."

"Bence kesin diyordur."

"Efendim?"

“Benim işim bitti dedim, çıkıyorum dedim.”

Serap’ın bitmek bilmez çenesinden de bıkmıştım, annemin siparişini hatırlamaya çalışmaktan da. Çaresizce kasaya doğru yöneldim. Boş kasada oturan kız, daha önce hiç görmemiş gibi tırnaklarını incelerken, “Hoş geldiniz” dedi bıkkın bir sesle.

Tam sepetimdekileri boşaltacaktım ki Serap önüme atladı.

“Ay dur, benimkiler daha az.”

Akşam akşam beni markette süründürdüğü, bir de Serap’la uğraşmak zorunda bıraktığı için anneme de en içten sevgilerimi yolladım.

Serap’ı beklerken, damat adayıyla göz göze geldik yine. İçimden, “bütün bunlar senin yüzünden” diye söylenip en kötü bakışımı attım ona.

Sıra bana gelmişti ki, annemin siparişini hatırlayıverdim. Limon... Tabii ya, limon istemişti.

Kız, sepetimdekileri kasadan geçirirken, meyve reyonuna koştum. Kaç tane istemiş olabilirdi ki? Ne kadar çok alırsam annemin dırdırından o kadar çabuk kurtulurum düşüncesiyle, elime geçirdiğim bir poşeti ağzına kadar limonla doldurdum. Dönerken de iki gofret almayı ihmal etmedim.

Ancak beni kötü bir sürpriz bekliyordu. Biraz önce bomboş olan kasanın önünde uzun bir kuyruk oluşmuş, en önde de yeni komşumuz kasiyere söylenip duruyordu.

Kız beni işaret ederek, “İşte geldi” dedi mız mız bir sesle.

En sevimli hâlimi takınarak gülümsedim.

“Çok özür dilerim.”

Ama adam özrümü kabul etmedi.

“Hanımefendi, tam beş dakikadır sizi bekliyoruz.”

“Çok abarttınız canım siz de!”

O kadar olmadığını umuyordum ama kalabalığa bakılırsa beş dakikayı geçmişti bile.

Kuyruktakiler adamın çıkışmasından cesaretlenip söylenmeye başladı. Onların arasından geçip kasaya ulaşmışım ki, poşet yırtıldı ve biraz önce topladığım limonlar ağır çekimde marketin muhtelif yerlerine kaçıştı.

En arkadaki adam altın dişlerini göstererek sırttı.

“Ne yaptın be abla!”

“Hay senin ablana” diye söylendim içimden.

Market çalışanları ve müşteriler imece usulü limonlarımı toplamaya uğraşırken, gıcık adam alaycı bir gülümsemeyle ayaklarının dibine yuvarlanan limonu uzattı.

“Bu da sizin galiba.”

Hırsla adamın elindeki limonu aldım ve hâlâ tırnaklarını inceleyen kasiyerden çıkarttım bütün öfkemi.

“Seyredeceğine öbür kasayı açsana!”

“Ama sayım yapılıyor” dedi uzata uzata.

“Bu saati mi buldunuz sayım yapacak?”

Sonunda bir araya getirilen limonlar sağlam bir poşete tıklandı ve tartıldı.

Kasiyer, emin misin der gibi yüzüme bakarak, “İki buçuk kilo” dedi.

Altın diş hemen konuya dahil oldu.

“Bu kadar limonu ne yapacaksın abla?”

“Limonata işine giriyorum.”

Arkamdaki ukalayla göz göze geldik. Tek kaşını kaldırıp gülümseyince, limonlardan birini gözüne sıkacaktım neredeyse.

Çantamın diplerinden cüzdanımı buldum ve kredi kartımı uzattım. Kız, olabildiğince ağır hareketlerle slip çekerken Serap’a bakındım. Tabii ki çoktan kaçmıştı, tıpkı çocukluğumuzda yaptığı gibi.

Kasiyer, herkesin işitebileceği bir sesle, “Onay vermiyor” dedi.

Yıkıldığım an, o andı. Bunlar hep kıt akıllı Serap yüzünden başıma gelmişti. Sürekli konuşup durmasaydı limon alıp

çıkacaktım. Ayrıca üç poşeti dolduracak kadar ne almış olabilirdim ki?

“Hata olmalı, bir daha çek.”

Kuyruk giderek uzamaya, müşteriler söylenmeye devam ediyordu.

Kadının biri, “Hadi ama kızım, işimiz gücümüz var” diye seslendi.

Ağlamak üzereydim, “Keyfimden yapmıyorum ki teyze.”

Kasiyer araya girdi tekrar, “Başka kartınız var mı? Bunun tarihi geçmiş.”

Başka kartım elbette vardı, vardı da annem tarafından içi boşaltılmıştı. Ve yanımdaki para kesinlikle yetmezdi bu kadar ıvrı zıvıra.

Gıcık ukala bana eğilip göz kırptı.

“Borç verebilirim.”

Bu hareket, bardağı taşıran son damla oldu.

“Siz kendi işinize bakın bence.”

Hırsla poşetin içinden üç limon ve kurbağa şeklindeki açacağı alıp kıza uzattım.

“O zaman sadece bunları alıyorum.”

Gofretten bile vazgeçmiştim ama sevimli kurbağayı burada bırakamazdım.

Marketten çıkarken arkamdan konuşmaya devam ediyorlardı. Söylene söylene eve doğru yürürken, sokağın köşesinde pusuya yatmış Serap tarafından yakalandım yine.

“Ne oldu Aylin?”

“Elinin körü oldu Serap.”

“Ay ne konuştunuz adamla?”

“Seni istemeye gelecekmiş canım, öyle söyledi.”

“Ciddi misin?”

“Serap, kaç para versem susarsın?”

“Çok kötüsün Aylin.”